

ЗОРНИЩА.

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СНЯСАНIE.

ГОД. 4.

ЦАРИГРАДЪ, АПРИЛИЙ 1868.

БРОЙ 4.

КАКЪ ДА ВЪРВАШЬ.

За да вървашь право, искашъ да знаешъ, какъ да вървашь, кому да вървашь, ищо да вървашь и кога да вървашь; и още да разумѣашъ че струваши грѣхъ ико не вървашь, и че има да придобиешъ голѣмъ ползъ ако вървашь.

Сега, приятелю, земи Евангелие-то си, та отвори на Първо-то Послание Йоанисово, главъ петъ, и почни да прочиташи отъ деветый-тъ стихъ. Прочети сега, тѣзи думы съ внимание, та да видишъ да ли горѣчечни-тѣ твои изисканія не сѫ тука ясно изложени.

«Ако прѣнами свидѣтелство-то на човѣци-ти, свидѣтелство-то Божіе по голѣмо е.» Да прѣнемъ свидѣтелство-то на иѣкого си, ще каже че вървами на това което той свидѣтелствува. Итѣй ако искашъ просто едно тѣлкуваніе на рѣчъ тѣ вѣръ, иѣра въ Бога ще рече по съмъ че вървами че има Богъ, но че прѣнами за истинно всичко що Богъ казува. Елишь човѣкъ, който въ всички-тѣ си думы е право казуватъ и въ когото пакога лъжъ не смы памѣрили, безъ никакво сущеніе ще хванемъ вѣръ на това което ни той казува.

По на кого свидѣтелство-то е по голѣмо, или по достойно за върваніе? Разумѣва ся че Божіе-то свидѣтелство, защото Богъ не може да лъже. Като е вѣръ, непрѣбваше ли да е полесно да хванемъ вѣръ на Бога, нежели на човѣка?

Слѣдувай, сега, да прочташъ: «Зашото това е свидѣтелство-то Божіе, което свидѣтелствува за Сина си.» За кого е дѣлъ Богъ свидѣтелство-то ко-

ето той иска да вѣрувашъ? За Сина си. Добръ. Всичко до тута е ясно. Вѣра е да вървами въ онова което Богъ казува за Сина си. Това можешъ да вървашъ; трѣба да го вървашъ, но напстишъ вървашъ ли го?

Отъ дѣла знамъ азъ, да ли го вѣрвашъ, или не? *

Десетый-тъ стихъ ще ти каже. Прочитай. «Който вѣрга въ Сина Божія, има свидѣтелство-то въ себе си.»

Върваніе-то въ свидѣтелство-то Божіе зарали Сина му естествено води къмъ едно вѣруваніе или упованіе на тойзи Синъ, и съврѣменно съ това упованіе Святый Духъ Божій вѣзува въ сърдце-то наедно съ прѣнаваніе-то на истинѣ-тѣ и наченаваніе, да свидѣтелствува (Виждь Първо Пос. Йоан. гл. 5. ст. 6. Римл. 8; 16. Гал. 3; 2). А що е това свидѣтелство отъ Духа, ты можешъ само отъ опытъ да познаешъ. Ако го познаишъ, то ще го познаешъ. Ако го пѣвшъ, то никой неможе отъ по вапрѣдъ да ти го расправи.

Прочитай, сега, посѣдѣни-тѣ думы на тойзи десетый стихъ и ще видишъ единъ много силни причини защо трѣбува да вървашъ, и които трѣба да тя докара да треперешъ поради твоето до сега не вѣрваніе. «Който не вѣрга въ Бога ложеца, го е напраели, защото не е вѣргува въ свидѣтелство-то което Богъ е свидѣтелствуval за Сина си.»

Не сѫ ли тойзи страшни думы? Може би, до тойзи частъ ты не си осътилъ че пакъ голѣмъ-тѣ ти грѣхъ съ че не си по-вѣрували. Помисли сега за това. Какво правишъ? Правишъ Бога ложеца. На ви-

сокий-тъ и прѣсвѣтлый-тъ неговъ прѣстолъ като сѣди отъ горѣ ты му правиши тѣзи обиджъ, това голѣмо безчестіе, иго правиши равенъ съсъ сатанѣ, бащѣ на лѣжжа! Сысли ся що правиши. Що правиши и противъ себе си? Съ тойзи грѣхъ свирзувашъ у себе си и винѣ-тѣ на всички-тѣ си други грѣхове.

Не тръбаше ли преди всичко да осъфтишъ тойзи големъ грѣхъ, и отъ него искренно да ся покаешъ и да го оставишъ? (Виждъ Йоан. 16; 9. Първо Пос. Йоан. 3; 23).

Иоан. 10, 31-42
Надѣхъ ся че си рѣшенъ на това, и
сега ти си молѣхъ, прочети единадесетый-
тъ стихъ. “И това е свидѣтельство то,
че животъ вѣченъ е далъ намъ Богъ, и
той животъ е въ Сына му. Тѣзи мно-
гочѣни думы сѫ станали на много хы-
ляды человѣцы като единъ силентъ якорь
(котвѣ) за надеждѫ-тѣхъ имъ, чрѣзъ коіхто
ся сѫ дѣржали за вѣчнъ животъ, и прѣзъ
всички-тѣ буры на тойзи лъжовенъ свѣтъ.
Дай Боже да стане тѣй и съ тебе! Гле-
дай тѣзи думы. Що е далъ Богъ? Жи-
вотъ вѣченъ. На кого е далъ това? Намъ
е далъ. Кои сѫ, които казва намъ? на
други-тѣ ли, а не на тебе и на мене?
Не; на насъ е далъ. (Виждъ Първо Пос.
Іоан. 2 ; 1. Първ. Кор. 15 ; 1 — 4).

Сега земи едно перо, та загради думът на мя, и напишъ от горѣ думът на менъ, или свое-то име напишъ, и тогава какъ ще си чете. «И това е свидѣтельство-то, че животъ въчень е далъ менъ Богъ.»

Имя за тебе, брате, жизнь въчень,
готоу и даденъ отъ Бога.

Дѣ ся наимѣра тойзи вѣченъ жиѣтъ!
И той жиѣтъ е ѿ Сына му.”

И той животъ е въ Сынъ тъ.
И кога ще го прiemъ? ако пыташъ,
двадесетъ-ть стихъ ще ти каже. Про-
чети го. »Който има Сынъ-тъ, има эси-
вотъ: който има Сына Божія има
животъ.» Учите се първый-ть дарь

Иисусъ Христосъ е първый-тъ даръ Божий, чрезъ когото и съ когото наедно дава Богъ всички-тъ си други давания. Приими него и съ него наедно ще приемеш всичко което е въ него (Виждъ Римл. 8; 32. Иоан. 5; 24.) Щомъ захва-
неш истинно да вѣрвашъ въ Христа, и
отъ все сърдце на него да уповаешъ,
тозъ чистъ захващащъ и животъ вѣченъ.
(Първо Пос. Иоан. 5; 13).

учение-то отъ лица-та на дѣца-та.
Полезно е да са учи человѣческо-то
естество отъ лица-та на дѣца-та; да
начини па въспитаніе-то. Много дѣца са
виждали опакы, икоглави и грозими; нѣкое
още и пажалени; а други са виждали
привлекателни, весели и радостни, как-
то трѣбва да сѫ дѣца-та. Здраво и ми-
глицина диета, явно че могатъ да съдѣйству-
ватъ много да произведатъ тѣзи различни
образы; но домашно изучваніе и найвече
примѣръ-тѣ могатъ да спомогнатъ въ това
повече. Майки-тѣ не усъщаватъ че впе-
чатливатъ чувства-та си въ чада-та си
Майка-та която е отъ навыковеніе на-
мърщена и начумерена, не трѣбва да чи-
ка чедо-то, си да е засмѣяно. Каквато
майка-та такова быва и чедо-то. Коато си
вътръ въ сърдце-то на дѣщеръ си, трѣ-
бва да са надѣе да види фъртуць
дѣте, и гледай дали нѣма единъ много зъ-
смѣихъ майкъ, която отговаря на много
отъ бесчетни-тѣ му пытанія съ иѣжност-
и тихо усмихнуваніе, вмѣсто да го о-
пѣди, обличи и укори заради пытанія-
за които и причинава бескрайни досе-
денія.

Кой отъ насъ въ срѣдь продолжи-
раздразненія бы уварилъ истѣ-тѣ
камы щото дѣца та върху тозъ прѣд-
тѣ и учители-тѣ си ? Колко жалѣ о-
зи петь шесть чада на онѣзи ма-
въ каша-тѣ на коѣкто не ся при-
нава другъ устроитель освѣти ще-
то може бы на пай малко-то дѣте !
— по тѣлѣ вѣла е засмѣло, тихо

Дѣте-то трѣбва да е засмѣло, тихо, село, и когато е такова, колко е привѣтно! Много жайки сѫ прѣговаренія попечениї и скърби; животъ-ть имъ е прѣстаненъ подвигъ и борба; за ту такова състояніе много е мѣжно да си михне пѣкъ; но гиѣвъ-ть и негодува то не могатъ да облегчатъ товарищъ. Трѣбва да положатъ надежды-ть си Бога, който ще направи всичко желано на тѣхъ.

— Който побеждава зло-то съд
спечалилъ е три победи изведенъж
бѣдилъ е врагъ-тъ си, и сатанъ и се

ДЕТЕ-ТО ИИ НА НЕБЕСА.

Вървамы несумищно че починихъ-тѣ дѣца ще бѫдуть вынѣгы дѣца ; и че между голѣмо-то домородie на спасеніи-тѣ твърдѣ много дѣца ще ся измѣрятъ. Тази мысль е въ наше пълна съ веселіе. Отъ чеда-та ии един растѣть да станѣтъ мажіе и жены; както прѣминуватъ години-тѣ види ся че ии лишаватъ отъ дѣтскій-тѣ възрастъ на тѣзи чеда ; но години-тѣ немогатъ да ии лишатъ отъ дѣтишкій възрастъ на наше-то младенче на небеса: и въ паметъ-тѣ ии и въ ожиданіе-то ии умрѣло-то остава наше дѣтенце. И такъ както старостъ-та напрѣда върхъ наше съ толковѣ бѣзинѣ, и ето онѣзи които сѫ были пѣкоти наши дѣца, сѫ вѣзли вече както мажіе и жены въ свѣтъ-тѣ и ини съни оставени сази, можемъ тогава да сѣдимъ при огнище-то си и да гледамы сънища съ отворени очи и да мыслимъ за онова врѣие по което малко-то наше остави земѣ-тѣ. Така скоро щемъ и ини съни да приближимъ до земѣ-тѣ на духове-тѣ: страхливи-тѣ ии сърдца ще тупатъ по малко когато видимъ тамъ едно дѣтенце — наше-то дѣтенце. О! никогы, нико за единъ мигутъ, да не помыслиш че има иѣкое представаніе въ сѫществованіе-то на младенче-то ти, че органъ-тѣ на животъ-тѣ иу ся е разрутилъ ! Нека иепотече отъ око-то ти сълза скърина когато видишъ други дѣца да играятъ; тѣ блистайлъ върху смущени-тѣ волни на тѣзи тьменъ свѣтъ, а твоето чадо свѣти при кристално-то езеро въ Рай Божій.

ТРЫ-ТѢ ЖЕЛАНИЯ НА СИРОМАХЪ-ТѢ.

Попытахъ единого ученика, Кои сѫ трѣ иѣца, които наше много желашъ ? «Дайте ии,» рече той, книги, здравіе и тинни; друго не ми трѣбва.»

Попытахъ и сребромлюбца, и той отговори, «Пары, пары, пары.»

Попытахъ и просака, и той съ единъ слабъ гласъ рече, «Хлѣбъ, хлѣбъ, хлѣбъ.»

Попытахъ піациц-тѣ, и той извѣска, «спиртливи питїа, спиртливи питїа, спиртливи питїа.»

Попытахъ и отъ свѣтъ-тѣ, и извѣкахъ, «Дайте ии богатство, славѣ и удоволѣсіе.»

Попытахъ наше свѣти единого сиромаха Христіанина, а той ми отговори, «Всички-тѣ мои исканія сѫ удовлетворяватъ въ Іисуса Христа. Искамъ да ся наибр-

вамъ въ Христа, да съмъ подобенъ на Христа, и вѣчно да прѣбѣждамъ при Христа.»

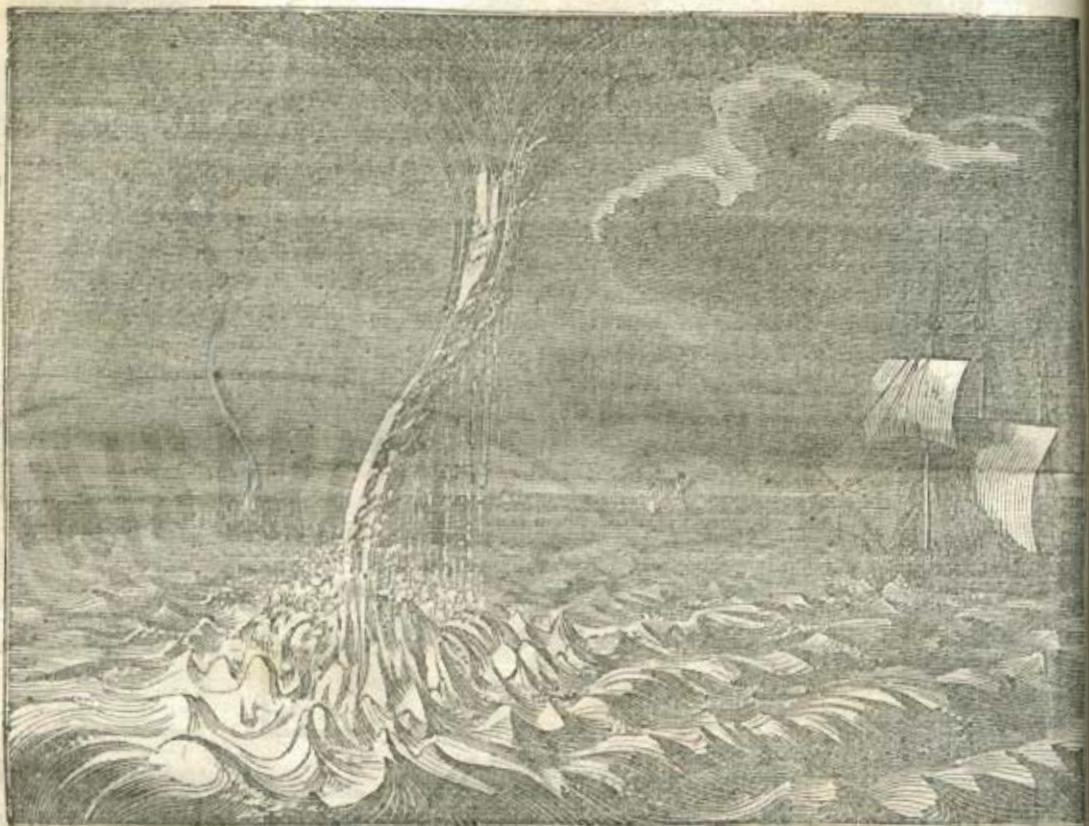
Мислилъ съмъ за тойзи послѣдній-тѣ отговоръ и колкото че мыслѣ, още по благоразуменъ ми ся вижда.

ЕДНА ЗЕЛЕНА ДОЛНИЦА.

За ожалваніе е да помисли иѣкой, че повечето человѣци, и между Христіанските народы, иждиваватъ врѣме-то си и способности-тѣ си на съѣдъ предметы които не имъ даватъ никакво утѣшеніе въ врѣме-то когато смирѣ-тѣ имъ наближа-ва; и не щатъ да знаѣтъ за онѣзи предметы, които каго бы си докарали на умъ можахъ да испилнатъ и умъ-тѣ и сърдце-то съ миръ и съ радостъ. Земани съѣдущи-тѣ многопоучителъ анекдотъ отъ единъ вѣстникъ.

«Животъ-тѣ ми быде една несполука,» рече единъ пѣтъ прѣдъ наше единъ человѣкъ при умирание : «Събрахъ богатство за да го остави на сродниците-тѣ си да ся каратъ помежду си подиръ смирѣ-тѣ ми; и какво добро има въ тѣзи мысли които може да ми произведе веселіе и радостъ сега ? Има само една зелена долница въ срѣдъ меланхолическѣ пустынѣ на многогодишній-тѣ мой животъ, и това е дѣто съмъ помогиши на иѣколько сиромашки дѣца и прѣстояваль съмъ имъ колкото е било възможно за да станатъ хора. Можъ да помнѣкъ отъ тѣхъ повече отъ дванаадесетъ, които сѫ сега благопотрѣбни и честни человѣци и на които азъ бѣхъ който имъ помогиши и ги настанихъ да ся изучатъ.» Сълзы-тѣ течахъ по ланиты-тѣ му като говорише така, и завѣрихъ ся на одрѣ-тѣ си и тихо прѣдаде себѣ си въ обитѣ-та на смирѣ-тѣ. Нѣма да забравимъ никогы онѣзи сѣфиа; ти ся впечата въ стравиц-тѣ на паметъ-тѣ ии тѣ щото да ся не заличи никогы. Читателю, чо правишъ, на кого ще гледашъ съ благодареніе когато ти дойде смирѣній-тѣ часъ ? Иниашъ ли въ животъ-тѣ си иѣкой зеленъ долникъ като помни паметъ-та ти да ся весели ? Животъ-тѣ ти да ли е сполука споредъ голѣмо-то памѣреніе за което быде ты положенъ на тойзи свѣтъ ? Скоро ще лѣгнемъ на смирѣній-тѣ одрѣ, и сега е причинено да издиришъ тѣзи въпросы.

МОРСКИ-ТЪ ВИХРУШКИ.

Излагам тук една картина, която представя синъ големи вихрушки, които стават по море-то.

Тези конто съм видял това явление описуват го тъй. Отъ най напредъ пойдва ся единъ облакъ, отъ горѣ бѣль и отъ долу чернь. Подъ облакъ-тъ долу къмъ водъ-тъ виси единъ видъ тръба (като цибула) горѣ по дебела и долу по тънка. Тойзи облакъ като върви надъ море-то отъ горѣ, и тази голема водна тръба слѣзува все по долу и по долу, покърхността на море-то ся развълнува сило подъ тръблъ-тъ, и отъ тамъ ся подига подобна една тръба, отъ долу дебела и горѣ тънка, и възлѣзува все по изгорѣ и по изгорѣ, та най се прѣса спомърещатъ и двата краища и тогава ся вижда като единъ дебель стълъ додъго ся испраздни обликъ-тъ отъ водъ-тъ.

Вода-та въ тръблъ-тъ ся вирти много бѣже, също както ся вижда на сухо когато вихрушка-та земи прахъ, сламки и други леси и бруса, та ги завърта бѣже и ги подига на горѣ. Това става когато два вѣтра, или двѣ течения на въздухъ-

тъ ся срѣщатъ, и вѣроятно тези морски вихрушки ставатъ отъ сѫщъ-тъ причинъ.

Тези водни стълпове сѫ толкози високи и когато слѣзуватъ толкози силенъ порой става щото тъ быватъ иного опасни за кораби-тъ. Корабери-тъ по нѣкогаш гърмятъ съ топ-ве срещъ стълпъ-тъ съ мысъ да го пръснатъ като с още далечъ, но не можемъ да кажемъ да ли има нѣкоиъ подзъ отъ това.

Много пъти ся случава че долната тръба, дѣто ся подигва отъ море-то пе достигва до висящъ-тъ тръбъ, и тъ слѣдъ може та ся синва пакъ кѣдѣ облакъ-тъ и ся загубва безъ да испушта водъ-тъ. Но нѣкогаш остава и море-то та минува надъ синъ-тъ и упираща жителите въ села-та и въ градове-тъ. Въ лѣто 1718 една таквази водна вихрушка ся е прокъснала надъ Линкапир въ Англия, та испуснала водъ-тъ съ толкозъ единъ порой щото въ растояніе на единъ миля та исконала въ земѣ-тъ единъ трапъ седемъ педи дълбокъ.

Видѣли смы и описание-то на единъ иного силъ вихрушки, която станала въ

Калкутъ, въ Индії, гдѣто оть единъ голѣмъ облакъ слѣзли изведеніжъ двадесетъ таквыи трѣбы, които высали долу 1000 педи на дѣлжинѣ и вѣрѣли, падъ поде-то отъ горѣ, къдѣ высоки-тѣ планинѣ. Понгло, та сї ударилъ на върхъ-тѣ на планинѣ-тѣ и испуснила единъ порой дѣждъ.

БЪРЗИНА-ТА НА ТЕЛЕГРАФЪ-ТЪ.

Политехническа-та община въ Лондонъ въ послѣдне-то си засѣданіе като бѣше събрана прати чрѣзъ телеграфъ-тѣ до прѣдѣлателя Джонсона въ Америкѣ единъ поздравеніе съставено отъ петдесетъ души, което си прѣ въ Вашингтонъ въ деветъ минути и половина отъ испрашението му отъ Лондонъ, и по чудно-то е че време-то на принаиніе-то въ Вашингтонъ по часовникъ-тѣ было четири часа и половина по ранд отъ време-то въ Лондонъ, толкозъ телеграфъ-тѣ бѣ испрѣврилъ слынче-то.

Происходеніе-то на думъ-тѣ *тарифа*. На най южны-тѣ край на Испанії, има единъ мысъ който си простира въ Гибралтарскій заливъ и стоятъ толкозъ високъ щото тоцове отъ тамъ могатъ да владѣятъ пристанище-то. Една крѣпость на това иѣсто си наричала по Мавританскій языкъ *тарифа*. Мавритані-тѣ имахъ обычай да зематъ единъ данъкъ отъ всякой корабъ що минувалъ отъ тамъ, спорѣль стоки-тѣ които носялъ, и така дума-ти *тарифа* ся е въвела въ Европейски-тѣ языци за да покаже опредѣленій-тѣ гюмрукъ що ся зема отъ разны-тѣ видове търговски стоки.

НАСѢКОМЫ-ТѢ.

Професоръ Агасси въ Америкѣ казва че всички животъ на единъ человѣкъ не бѣ бѣль доволно за да исчисли само и да описи насѣкомы-тѣ, въ разны-тѣ имъ видове които си намѣрватъ. Нѣмецъ-тѣ Мелгеръ събрали и описали 6000 различни видове мухи, които всички той бѣ намѣрилъ въ едно окрѫжие само 10 мили (3 часа) широко. Отъ насѣкомы-тѣ които имѣтъ жито-то намѣрвали сї до 27,000 различни видове.

Въ Берлинъ двама професори има които си занимаватъ да събиратъ и описватъ насѣкомы-тѣ. Издали сї вече пять голѣми тома само върхъ насѣкомы-тѣ които поврѣждатъ горски-тѣ дървета.

МЛАДЫЙ-ТЪ ЧЕЛОВѢКЪ.

(Продълженіе отъ брой 3-и).

Нека си помни и това, че главно-то добро което повече-то человѣци правятъ е да въспиратъ зло-то. Кой може да каже колко млади Нероновци сї били родени въ тойзи свѣтъ, но които не си сторили зло за това само защото сї били обыкнови съ добри вліянія. Да си направи единъ такъвъ зълъ духъ да стане добъръ е поголѣма работа отъ колкото е работата на най искусни-тѣ дипломати. Отъ тъмы-тѣ не просвѣтени страни на земѣ-тѣ дѣто има малко или нѣяко никакво вліяніе за добро, имѣть онѣзи, които, развращаватъ свѣтъ-тѣ, Огъ тъмы-тѣ улици на голѣмы-тѣ и градове или прѣгради-та на нѣкои-тѣ голѣмы столици, гдѣто вліяніето на свѣтлини, любовъ и благость не ся усъща, имѣть онѣзи които ставатъ разбойници.

Голѣмо-то вліяніе, и голѣмо-то добро което единъ человѣкъ прави обыкновено не ся вижда, не си знае нито си забѣлѣжва. Квасъ-тѣ не ся вижда въ тѣсто, но тамъ е и тамъ ще работи докѣ цѣлый-тѣ купъ—даже всяка частица ще усъти присъствието и вліяніе-то му.

Най обычами да назвами на младежи-тѣ си да поддражаватъ дѣятелни-тѣ и благополучни-тѣ людие; но най голѣмо-то добро което единъ велиъ и добъръ человѣкъ прави на человѣчество-то състон въ тихо-то и скрыто-то му вліяніе. Человѣци-тѣ често гледатъ съ голѣмъ интересъ на даденіе-то на метеорическъ-тѣ звѣзды; но гешунъ-тѣ таквъзвѣзды които до сега сї наядоха толкозъ свѣтливо не сї направили, толкозъ-то истино добро, колко-то чисто-то сияніе на съществото само за единъ день. Друго нѣщо къто трѣбва да си помни е, че въ този свѣтъ нѣтъ сдвамъ можемъ да направимъ повече отъ колко-то да запалимъ малки огнене тукъ тамъ, които ще горятъ и отъ които други огнене могатъ да си запалятъ сѣдъ като ини смы умрѣли и смы забравени. Вы може да имате вліяніе върху характеръ-тѣ на нѣкой младежъ, или можете да направите едно впечатлѣніе въ умъ-тѣ на нѣкой си съдружникъ, което може бы да не е познато ни нему, или и на въстъ даже, а което ще да има вліяніе за добро-то на хълди които още не сї родени. Локхартъ, искусни-тѣ списа-

тель на житіе-то на Валтеръ Скота, казува, че Скотъ писуваше въ единъ кѣщъ която бѣше срещъ онїзи, дѣто той и другари-тѣ му ся събирахъ и прѣминувахъ врѣмѧ-то си въ смѣхъ и раскошность отъ които той безъ малко щыше да погине.

Когато така бѣхъ събрани той гледаше на онїзи не познатъ рѣкъ — която исписуваше листъ слѣдъ листъ — не уморно и не прѣстанно. Въ срѣдъ смѣхъ-тѣ и безумие-то си, той принуденъ бѣ да обѣрне очи-тѣ си и да усѣти едно строго обличеніе отъ онїзи мълчалива, непознатъ рѣка, която все работеше. Колко малко Скотъ мысляше че прилѣжаніе-то му обличаваше и праваше характеръ-тѣ на единъ юноша, който щеше даже и него да прослави чрѣзъ описание-то на житіе-то му! И така съ хыляди начина, ако вѣро употребливамъ даденъ-тѣ намъ дарбы, ний може да правишъ впечатлѣнія врѣхъ другы, които ще траїтъ за много врѣмѧ слѣдъ като смы заминилъ. Рѣка-та които е пускала малкий-тѣ камъкъ въ тыхъ-тѣ води ще залине и ще ся забрави, но външенія-та ще ся распостиратъ додѣлъ-то ще ся виждатъ и усѣщатъ по всяка часть на езеро-то.

Единъ другъ законъ които лежи на основание-то на характеръ-тѣ, и които трѣбва да ся разбира, е, че вы събирате съши-тѣ ильша които посъвате. Ний добръ припознавамъ че тойзи законъ е неизмѣніемъ въ расително-то царство; по това е иай долне-то място гдѣто той има сила; Сѫщый-тѣ законъ владѣе и въ умствений-тѣ и нравствений-тѣ свѣтъ. Ако вы познавате илько юноша-тѣ, илько младостъ-тѣ си, илько-тѣ долу-пивъ, вы очикуваше единъ разденъ и мързецъ-тоцифу) горѣ че той ще пожне сълзыка. Тойзъ които си посъва и ще стане младиинъ мързелинъ человѣкъ. И твърдъ рѣдъ о тѣзи очакуванія си не сбѣдватъ. Всичъ-тѣ, той когато той склони къмъ мързецъ, и омраза-та му къмъ трудъ-тѣ съразири ся умножава. Умъ-тѣ на всакой че-ловѣкъ, които мрази или ся оттеглева спешно си утаявя.

Жалю ми е че Шекспиръ поискав да ергае такъ-тѣ единъ характеръ за Хенри V, т. е. днесъ да е единъ дивъ, не-правъ, и срамотенъ развратникъ, а учи-лоши обычай на животъ-тѣ си, и

да стане единъ велиъкъ, иждѣръ царь. То-ва прѣдставление може да е хубаво въ стихотвореніе, но ще прави кръво впечатлѣніе на умове-тѣ на младежы-тѣ. Наситина въ този животъ, кога-то единъ юноша обучава умъ-тѣ си да е тѣпъ и глупавъ, той ще стане повече и повече такъ-тѣ прѣзъ всичкий-тѣ си животъ; па противъ умъ-тѣ които често силно дѣйствува, и често ся принуждава да напра-ви най добро-то което може, ще става посиленъ и посиленъ додѣлъ живѣе въ той-зи свѣтъ. И за това умъ-тѣ на единъ добъръ въспитанъ человѣкъ често има най голѣмъ-тѣ си сиѣмъ, кога-то той е на седъмдесетъ години. Колко често виждамъ человѣци, (—а много почетно бѣхъ ви-ждали, ако да бѣхъ тѣ разбрали това които бѣхъ още млади)—които съ направили спирни старанія прѣзъ всичкий си животъ, и които въ старостъ-тѣ си все придоби-вать по голѣмъ умственни сиѣмъ, и разби-ратъ повече и повече за онїзи прѣдмети за които неограниченъ-тѣ умъ обыча да размъшилива. Даже на крайна старостъ, тѣ удържаватъ единъ умъ които никога не е билъ по остръ—и сиѣмъ които никога не сѫ были по голѣмы или по исполниски. Много често виждамъ младежи които посъватъ слабостъ въ умъ-тѣ и въ тѣло-то си чрѣзъ развратностъ. Много щыше да е чудно ако жътва-та по бѣше прѣ-дѣлъ-тѣ. Чрѣзъ всяко развращеніе на у-
слѣза корѣ ... тѣло-то, тѣ ставатъ по-
емъ-тѣ и по слабы; и спорядъ неизѣнѣ-
тата които трѣбва да съѣдва такова сѣ-
лѣ на человѣка? Отговоръ-тѣ е, че той
жъне онова които посъва. Затова охота-
та на единъ момъкъ които е началъ да
употреблива кои да сѫ упивателни пи-
тия, колко и да сѫ слабы, трѣбва, и ще
да стане по сила и по сила. И затова е
пакъ, че человѣци-тѣ когато мыслятъ че
не сѫ такива роби на охотъ щото да не
можатъ на кое да е врѣмѧ да прѣстанятъ
отъ да ѝ угождаватъ, намиратъ че то не е
лесни работъ когато искать да го пра-
вить. Колко често виждамъ человѣци които
са готови да плачатъ за робство-то
съ тѣхъ—кои-то прѣдъ Бога и человѣци
съ клѣтвъ ся обѣщаватъ да оставатъ грѣ-

ховеть си, во
година поки
жътвъ.

ЯРОСТЬ: ил-
“Безъ, же-
коза Хенри, и
то бѣше исп-
Артистъ-тѣ
“Сега бѣхъ
корабе-то си
дѣлъ какъ ще
пончега-тѣ”.
такъ, съико
отправе въ
како слизи
тамъ той с-
рекохъ ке-
ли съ име-
Не таинъ, въ
подписъ
“Аль же-
Г-жа Г. съ
ни прѣ-
врата въ
Г. съ ш-
ва че въ
Ея качи
прѣдъ з-
цето му
оставилъ
ше са
рѣло г-
та бѣ
“Ще

Хе-
минутъ
казъ,
можа
майка
доши
пълъ
“Хе-
ноз
дѣл-
тыръ
врѣ-
си-
на-
ци-
и-
и-
и-
и-

“Хе-
ноз
дѣл-
тыръ
врѣ-
си-
на-
ци-
и-
и-
и-

ховетъ си, но всичко е на празнико! Всяка година поживават по големия и поголемия жътваж.

ЗА ДЪЦА-ТА.

ЯРОСТЬ ; ИЛИ, КОЙ СТРОШИ КОРАБЧЕ-ТО?

"Виждь, мано, азъ го свършихъ вече;"
каза Хенри и показва ѝ пакът - на които
тон бѣше исписала единъ дълъгъ задатъкъ въ
Аритметикъ-тѫ.

"Сега быва ли да отидж? Азъ оставилъ корабче-то си при рѣкѣ-тѣ, и искамъ да видѣхъ какъ ще плува прѣди да го покажжъ на кончата-та". "Нетрѣбваше да го оставилъ тамъ, сынко", каза майка му. "Може да го открадне иѣкой." "О! не ся боѣхъ" каза Хенри и то слизаше изъ стыблѣ-тѣ, и свиреше, Но тамъ той ся спрѣ и извѣка, "мажо, гдѣ нарекохъ корабче-то на тебе." Какъ! мамо ли е име-то му? "циташе ги и ся смѣшеше." Не така, но го нарѣкохъ "Марія Графтонъ" и подписахъ име-то со бѣла букви изъ отзадъ, "Азъ ще ся радвамъ за име-то му" каза Г-жа Г. и Хенри весело ся смѣшеше и припинъ прѣзъ градинѣ-тѣ, прѣскочи ниски-тѣ врата и излезъ вече прѣзъ дървeta-та. Г-жа Г. си шіеше, а слѣдъ десетъ минути, ето чува че иѣкой идеше бѣро, по патекѣ-тѣ, и єя качи на стыблѣ-тѣ, и ето Хенри стоеше прѣдъ жайкѣ си. Колко различно бѣше лицето му отъ онова съ което той бѣше оставилъ прѣди малко време! Чело-то му беше ся зачервило отъ яростъ, очи-тѣ му свирѣло гледахъ, и той бѣ хапазъ устни-тѣ си та бѣ ги разкърваливъ.

"Шо ~~для~~ Хеирэ, сынко? Какво ти е?"

Хенри неможеше да подума за един
минутъ. Тогава съ единъ нисъкъ гои
каза, "Да ио да бъше плюснъ! ахъ да
можахъ да го убиж!" "Мъгън, Хенри," каза
майка му. "Какъ смѣшиш да говориш такива
лошави думы?" Тя го накара да сѣдне, и на-
пъти съ единъ чищъ водж, и даде му ля піе.
Когато той бѣ свиршилъ тя пѣжно му каза
"Хенри, азъ щъ отидъ въ стаіж-тѣ си да си
молжъ за тебе. Недай оставя Сатана да ти на-
двие. Богъ ще ти даде силжъ да побѣдишъ, ако
търсишъ отъ Него." Тя отиде и остана дълго
време въ сърдечникъ молитвъ за любезното
си чедо. Когато тя съ върни, той сѣдеше
на столъ-тѣ, и държеше главж-тѣ си въ ръ-
цѣ-тѣ си, а видяхъ ѝ кога-то майка му
вѣзаня. Съзъ още стояхъ на клепачы-тѣ му;
но стремлението му на гиѣвъ бѣше прѣми-
надо всиче. Г-жа Г. сѣдя на обыкновенно-
то си място, и Хенри коленичи предъ неї, и
подпираше главж-тѣ си на рамо-то и, така
щото тя неможеше да види лице-то му.

"Не же глядай мамо," каза той, съ единъ

растреперанъ гласъ, "азъ ще ти кажъ
всичко. Азъ съмъ былъ, подобръ, но сега съмъ
твърдъ лошавъ. Прѣди малко, азъ бѣхъ готовъ
и убиецъ да станя. Защото, когато сти-
гахъ до река-та на мѣрихъ че нѣкой бѣ
строшилъ корабче-то ми, за което толко бѣхъ
ся трудилъ да го направя. То лежеше по-
ловина-та въ водѣ-та и маечти-те му бѣха
паднали на страна. Азъ бѣхъ толко сърдитъ
щото ако да бѣхъ видѣлъ нѣкое момче близо,
мыслъ че щѣхъ да го убий изведнажды! Стра-
шно е да имашъ такива чувства, **мамо!**" каза
Хенри, благодаренъ съмъ сега че нѣмаше никое
момче тамъ."

"Знаешь ли я твой направленье?" вздох Г-жа Г-

“Не мамо ; има само едно момче което има враждъ противъ мене ; и другъ никой отъ другари-тѣ ми не бы го похвалилъ. Тъ отъ им-то быхъ познавъ че то е мос-то.” “По добрѣ да го донесешь у дома, любезно чедо”, каза Г-жа Г. “и благодери Бога че той ти не остави да поврѣдишъ нѣкого когато ты бѣ въ такъвъ страшевъ гнѣвъ, и моли му ся да ти азде своїж-тѣ благодать за да можешъ да надникашъ на такъва дошичуства. “Наистина така ще сторішъ, любезна мамо,” смирено каза Хенри, и подска и смыслено слѣзе по пътек-тѣ, прѣзъ врати-та и вървеше изъ пътъ-ть дѣто идеше къмъ рѣка-тѣ. Като наближи брѣгъ-тѣ той видѣ едно момче на свой-тѣ си възрастъ че сѣдеше на единъ камъкъ, и гледаше на части-тѣ на строшено-то корабче. “Не е възможно Иванъ да е сториълъ това” каза Хенри въ себе си. Но тѣ тихо ся промъжнилъ прѣзъ храстите-тѣ и полека дойде до момче-то, което не го осѣти до дѣто Хенрихова-та рѣка ся напирѣ на рамо-то му, и Хенри го попыта. “Възможно ли е да си направилъ ты това, Иване ?”

~~Иванъ~~ си стресъм и ся причерви. "Азъ го направихъ, ~~о~~ говори той, и твърдъjakчи-
но му бъше да искаже това." "Ты ли!" Изъшка
Хенри, като ся отгъгли излъка ~~да~~ за то, че види
по добре. Ты строши корабче-то ми.
го строши? "Хенри," каза Иванъ малко по-
корно, "можешъ ли да си помислишъ че съмъ
искалъ да го сторя?" Азъ го строихъ, и
много ми е срамъ; защото това спишъ отъ
моето певчанство. Азъ слъзохъ тута отза-
рана рано, съ наше-то голямо куче Лара, да
го накарашъ да плува, и видѣхъ корабче-то
че лежи тута на скелъ-тъ, и го единицъ за-
да го не строши куче-то, защо-то то много
скачаше наоколо и азъ незнайахъ каквъ па-
кость можеше да стори то. Кога-то похва-
нихъ корабче-то мысляхъ само да видя какъ
ще плува, и турихъ го въ водъ-тъ тамъ на
края. На същъ-тъ минута Лара ся спусна
въ водъ-тъ за да улови единъ воденъ
пъхъ, и азъ оставилъ корабче-то, и ся при-

нижъ да му помогнъ да го улови. Плѣхъ ти чаше къмъ мене и Лара го гонеше; азъ подиже вързъ корабче-то ти, и строихъ мачтѫ-тѫ. Наистина много ми е жално; и готовъ съмъ да ви направя нови мачты, ако бяхте ни дозволили. Ядъ ли ти е на мене, Хенри?"

Не сега, друге мой; но тая сутрина толко бѣхъ расърденъ, щото ако да бѣхъ тя намѣрила тута мысъ че щехъ да ти убий." "О Хенри!" "Така бѣше, Иванъ," каза Хенри, като ся наведе вързъ корабче-то, и събираше строшени-тѣ части, "Днесъ разумѣхъ какво едно сърдце има, и много ся уплашихъ. Не мыслямъ че самиятъ дѣволъ е ималъ по лоши чувства отъ коюто изъ чувствувахъ." Какъ побѣди тѣзи лоши чувства," каза Иванъ. "Майка ми ся моли за мене, и посль и азъ самъ ся молихъ." "За какво ся молихте? Молихме ся да бы Богъ, заради Иисуса нашъ-тѣ Спасителъ който умръ за настъ, мя простиъ дѣто съмъ толко лошъ, и да бы ми помогнѣлъ да удръжи яростъ-тѫ си." "Мыслишь ли че той отговори на молитви-тѣ ви?" "Да, увѣренъ съмъ за това."

Иванъ глѣдаше замислено, а слѣдъ малко каза, "Хенри, защо ся грижнишъ да удръжишъ гиѣвъ-тѣ си?" Можда разбирашъ че то ще бѫде едно добро нещо за приятели-тѣ ти, защо-то знамъ коло азъ ся боимъ отъ тебе когато ся сърдитъ; но неизнай защо ты да ся грижнишъ за себе си." Хенри глѣдаше зачуденъ, "Има много причини," каза той. "Първо, това е тежко на майкѫ ми. Още ако да не ся трудишъ да удръжашъ гиѣвъ-тѣ си, то щѣхъ да станъ на лошъ и по лошъ, и нѣкой денъ може да ся случи да убий нѣкого. Но най голямата причина е тя че това е неугодно на Спасителъ-тѣ ми. Но напрѣдъ азъ не ся грижехъ за това: "но сега ся грижехъ.

Иисусъ только ни обича ~~житиетъ~~ долу единъ окаленъ ~~житиетъ~~ единъ възма, който живеетъ за ~~житиетъ~~ единъ възма, който живеетъ за ~~житиетъ~~ горѣ и раздѣлъ и мързелъ. Този обиче че той ще пожне съморс-то нещо което ся посъва и ще стане ~~житиетъ~~ мързелъ-човѣкъ. И твърдѣ рѣдо тѣзи очакуванія си не сбѣждватъ. Всички падъ когато той склони къмъ мързелъ-тѣ, той уячава любовъ-тѣ си къмъ не-^{тъ}, и омраза-та му къмъ трудъ-тѣ съразбрно ся умножава. Уиль-тѣ на всички че-вѣкъ, който мрази или си оттеглава умственни-тѣ трудове и старания по-спечено ся утѣшава.

Жалю ми е че Шекспиръ поискав да ертае такъвъ единъ характеръ за Хенри, т. е. днесъ да е единъ дивъ, не-^{умъ} и срамотенъ развратникъ, а у-^{тръ} само съ едно рѣшеніе да отхвърли всич-^{ки} лоши обычай на животъ-тѣ си, и

съ него въ онова прѣсвѣто място гдѣто вѣма вече грѣхъ."

Хенри събра части-тѣ отъ корабче-то, и като каза на другаръ-тѣ си "съ Богомъ" отиде си, и Иванъ го чу че пѣше;

Има изворъ, кръвъ тече

Отъ Христово-то сърдце.

Всякъ грѣшникъ тамъ омътъ

Отъ грѣхъ-тѣ си быва чистъ.

СТИХОТВОРЕНИЕ.

ПѢСНЬ ЗА НЕДѢЛНИЙ ДЕНЬ.

1

Пакъ безопасно прѣминахъ май Вси-тѣ и въ тѣзи седмици бѣди; Пакъ съмъ събрани въ молитвей съборъ На поклонение въ Божиѣтъ дворъ. Колко е веселъ недѣлниятъ день, День отъ Създателя благословенъ, День наятъ угоденъ отъ всички-тѣ дни, Образъ на вѣчни-тѣ ни веселби.

2

И като търсихъ прощеніе сега, Въ славно-то име на Спаса Христа, Боже, лице-то си възмъ покажи, Вси-тѣ ни грѣхове ты изглади; Дай ни почивкѣ отъ грижъ и трудъ, Дай ни почивкѣ отъ грѣхъ и отъ студъ. Върно май нека този денъ отдѣлимъ, Нашему Богу да го освятимъ.

3

Тукъ ся явявамъ въ Божиѣтъ Храмъ, Отче, твоето присъствіе намъ Съ милостъ бескрайни ти нинѣ лай, И да ти хвалимъ ты намъ помори. Нека говори съ ~~насъ~~ съ ~~насъ~~

~~Съдъ корабъ~~ ~~твѣ-то~~, гдѣ ставатъ по-
кошки и по слабы; и спорядъ неизмѣни-
еми-тѣ законъ Божиѣ, погубель е живи-
та коя-то трѣба да сѣдѣва такова съ-
щие. Кое съ това вѣщо което усилва охотъ-
тѣ на човѣка? Отговоръ-тѣ е, че той
живе онова което посъва. За това охота-
та на единъ ломъ-кътъ е началь да
употрѣбливъ кои да сѫ упивателни пи-
тия, колко и да сѫ слабы, трѣба, и ще
да стане по силна и по силна. И затова е
пакъ, че човѣци-тѣ когато мыслатъ че
не сѫ такива роби на охотъ щото да не
можатъ на кое да е врѣмя да прѣстанятъ
отъ да ѝ угождаватъ, намиратъ че то не
лесни работи когато искатъ да го пра-
вятъ. Колко често виждамъ човѣци коя-
то сѫ готови да плачатъ за робство-
то си, и искатъ и приятели-тѣ имъ да плачатъ
съ тѣхъ—кои-то прѣдъ Бога и човѣци
съ клѣтвѣ ся обѣщаватъ да оставатъ грѣ-